

Formanden:

Debatten er ikke sluttet, men som adviseret går vi nu til ordførerne. Hr. Bernhard Baunsgaard har ordet.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil naturligvis også være interesseret i at få svar fra hr. Stavad under den fortsatte debat.

Det har taget lang tid at blive enige om dette forslag til et nyt skattesystem, og den tid, det har taget, har været byrdefuld, og den har ind imellem tilmed været stormfuld. Men nu er vi altså nået til et resultat, og så er der grund til at spørge: hvad nåede vi så?

Ja, der har jo været ihærdigt gentagne påstande om, at resultatet blev en socialdemokratisk skattereform. Jeg vil aldrig påstå, at dette er en radikal skattereform; dertil går dette forslag til ændring af vort skattesystem ikke langt nok. Kravet om, at de tungeste byrder skal bæres af dem, der bedst kan det, kom ikke i tilstrækkeligt omfang til at præge resultatet.

Der er elementer i ændringerne, som jeg ikke kan forsvare helhjertet. Hvis man vil have et eksempel, så er det vel nok, at jeg nævner, at jeg ikke kan finde et godt forsvar for den sammenligningsvis hårde beskatning af arbejdsindtægt. Men sagen er jo også den, at intet parti har fået sin vilje. Vi har alle måttet bøje os mod hinanden for at nå et resultat. Men jeg nægter at tro, at påstanden om den socialdemokratiske skattereform kan være alvorligt ment, og jeg nægter at godtage det. Socialdemokratiet må have visioner om noget, der er bedre end det, vi er nået til. I hvert fald bør de have det, hvis det skulle gå sådan, at socialdemokratiet igen skal til at styre Danmark.

Men så tilbage til spørgsmålet, om det var umagen værd i betragtning af det, jeg har sagt. Kan det betale sig at tage det fortsatte arbejde på det nye skattesystem? Dertil er mit svar: ja, det vil være umagen værd.

Der har allerede været talt om ligestillingen af borgerne, og jeg kan nævne, at pensionsområdet er et af de områder, hvor selvstændige og visse andre borgere ikke har haft samme chancer som ikke-selvstændige, altså som lønmodtagere. Det er blevet bedre. Der har allerede under denne debat været talt om selvstændiges skatteforhold, og der er sket

sådanne ændringer på området, at forholdene bliver bedre. Det var også på tide, at vi på dette område accepterede forholdene i vort eget land. Det, der er karakteristisk for dansk erhvervsliv, er jo de mange små og mellemstore virksomheder, et område, hvor Danmark afskiller sig klart og afgørende fra ikke mindst det Sverige, hvor så mange henter deres forbillede, det Sverige, hvor storvirksomhederne dominerer. De mange små og mellemstore virksomheder giver jo dansk erhvervsliv en sejhed i trange tider, en smidighed i krisetider, som vi netop i disse år har nydt godt af. Derfor er det en væsentlig ting, at forholdene bedres for disse selvstændige.

Et område kom ikke med i forhandlingerne, og det var den danske formuebeskatning, og netop for de selvstændige kan formuebeskatningen være hæmmende for en udvikling. Her har jeg gang på gang sagt, at man skal huske, at hæmmende for en erhvervsvirksomhed naturligvis er ensbetydende med hæmmende for oprettelsen af nye arbejdspladser. Det kom ikke med. Det burde vi have sørget for at få inddraget i sin tid, men formuebeskatningen er altså udenfor, og forhåbentlig finder et flertal i folketinget så frem til at råde bod på det.

Der er andre ting, f.eks. de skattefrie områder, der nu inddrages under beskatningen. Der er fremskridt med hensyn til ligebehandlingen af mand og kvinde. Selv om kvinden gifter sig, er det nu cementeret, at hun ikke skal behandles som paria. Ændringen var allerede gennemført, før vi tog fat på de lange forhandlinger om skatteændringerne, men ligebehandlingen af den gifte mand og kvinde bliver nu sikret, for den var jo ikke en organisk del af det gældende system.

Til trods for de mange ting, der mangler, har jeg ønsket at pege på fremskridtene, for som et klogt menneske engang sagde: går du ind for et forlig, så gør det klart, hvorfor det er et godt forlig. Jeg vil gøre det til slut ved at fremhæve to områder, hvor der ikke blot er tale om ændringer, men hvor fremskridtene virkelig er så store, at vi her kan tale om reformer.

Det første, jeg vil pege på, er, at de fradrag, der bevares, for fremtiden skal have samme værdi for alle uanset indkomst med den ene undtagelse, at pensionsfradraget fortsat skal gælde mest for dem, der tjener